

Élménybeszámoló

Az Erasmus ösztöndíj lehetősége már a gólyatáborban felkeltette az érdeklődésemet, hiszen mindig is szerettem volna az ismereteimet külföldi tapasztalatokkal bővíteni. Ahhoz, hogy az egyetemi tanulmányaimat is zavartalanul végezni tudjam, és az egyetemi gyakorlataim teljesítését se érje hátrány a kalandvágyam miatt, így az ösztöndíj megpályázását az utolsó egyetemi évre időzítettem.

A külföldi utat a párommal együtt terveztük és szerveztük meg. Célországunk Németországot jelöltük ki, hiszen rengeteg pozitív tapasztalatot hallottunk a korábbi évfolyamoktól, kollégiumi ismerőseinktől. A további helyszíneresés viszont nehezebb volt, hiszen az Erasmus iroda nem tudott nekünk segítséget nyújtani abban, hogy mely német kórházak, klinikák, egyetemi oktatókórházak vannak kapcsolatban az Erasmus programmal. Az internet segítségével kerestük fel több tíz klinika email címét, majd egyesével elküldtük nekik a bemutatkozó levelünket. Sajnos válaszokat nem kaptunk, ezért még több intézetnek írtunk emailt. Végül a heidelbergi egyetem (Universität Heidelberg) egyik lelkiismeretes ügyintéző hölgye volt a segítségünkre, és ajánlotta számunkra a mannheimi klinikát (Universitätsklinikum Mannheim). A jelentkezéshez szükséges adminisztráció sok feladattal járt, de az ügyintézés a lelkiismeretes segítségünknek köszönhetően gyorsan haladt.

Azonban a hatodéves külföldi gyakorlatunk a koronavírus járvány miatt meghiúsult. A pandémia miatt a klinika korlátozta a külföldi hallgatók jelentkezését, ezért abban az évben inkább a tanulmányainkra összpontosítottunk, nem kerestünk másik gyakorlati helyet. Egy évvel később azonban a korábbi elnyert pályázatunkat tovább görgetve újra jelentkezünk az ösztöndíjra, és újra felkerestük a mannheimi klinikát. Mivel ott csak júniusban egyeztek meg, hogy fogadják az Erasmus hallgatókat, így a szervezés és aláírásgyűjtés nyárra maradt. Sajnos a klinika nem tudott nekünk szállást biztosítani.

Így, hogy biztos volt a külföldi utunk, elkezdtünk szállásokat keresni. Az interneten WG-Zimmer hirdetéseket kerestünk, de nem válaszoltak az üzeneteinkre. Végül egy magyar munkásszálló fogadott bennünket. A kiutazásunkat is magunknak kellett megszerveznünk, autóval tettük meg az 1000 km-es távot.

Szeptember 6-án kezdtük meg a tízhetes a gyakorlatunkat a klinikán. Vegyes volt a fogadtatásunk, voltak, akik kedvesen, türelmesen, segítőkészen álltak hozzánk, mások pedig inkább elkerülték a velünk való kapcsolatot. A személyi ügyintéző osztályon már az első napon közölték velünk, hogy a diplománk megszerzése után már nem tudnak végzős hallgatóként számontartani minket, de a diplománk németesítésének hiányában gyakornokként sem tudnak bennünket kezelni, így egy megnevezés nélküli köztes kategóriába osztottak minket, ami nem biztosított számunkra jogi védelmet az esetleges balesetek esetén, ezért határozottan kijelentették számunkra, hogy nem nyúlhatunk a betegekhez, csak beszélgethetünk velük. Azonban a német orvostanhallgatók gyakorlati oktatásában az alapvető orvosi készségek elsajátítása is szerepel, mint vérvétel, branül behelyezés, ultrahangozás, kötéscsere, drainage eltávolítása, műtéten való asszisztálás. Sajnos emiatt a beosztásunk miatt egyenruhát sem biztosítottak számunkra, míg a német hallgatók és ott dolgozó orvosok mind kaptak.

A gyakorlat során több sebészeti osztályt is meglátogattam, és megismertem a mindennapjaikat. Reggel 7 órakor kezdődött a reggeli vizit, ami a kb. 15-18 beteget ellátó osztályokon eltartott 7:45-ig, amikor is a reggeli megbeszélés kezdődött. A vizit során az

orvosok türelmesen elbeszélgettek a betegekkel, és alaposan megvizsgálták a kötéseket is, valamint a páciensekben felmerülő kérdésekre is részletes válaszokat adtak. A reggeli megbeszélések témája az osztályos munkában esetlegesen felmerülő kérdések, majd az előző napi, utána az aznapi, valamint a következő napi műtétek voltak. Ezután kezdődött a műtéti program is, az osztályon dolgozók pedig az osztályra mentek. Az időmet tíz hét alatt én is az osztályon töltöttem, kórlapok és egyéb betegdokumentációk olvasásával. Lehetőségem volt két általános sebészeti és egy érsebészeti osztályok munkáját megfigyelni. Minden nap a munkaidő 16 óráig tartott, amit viszonylag szigorúan betartottak. Az osztályokra beosztott orvostanhallgatók közül néhányal összebarátkoztam, és megismerkedtünk egymás kultúrájával.

A gyakorlat befejezését a gyakorlatot igazoló papírok aláíratásával és lepecsételésével tudtuk igazolni. A klinikán tartózkodásom alatt nem nevezték meg a tutor orvosom, mindig az osztályon dolgozók felügyelete alatt álltam.

Összességében tanulságosnak tartom ezt az utat, és örülök, hogy közelebbről is megismerhettem egy másik ország mentalitását.